

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **P. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015, č.j. KUJI 79685/2015, ODSH 1266/2015 Hor,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 8. 2. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, č. j. KUJI 79685/2015, sp. zn. ODSH 1266/2015 Hor, ze dne 4. 12. 2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve všech výrocích, Městského úřadu Žďár nad Sázavou, č. j. OD/451/15/RS, ze dne 8. 9. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce namítl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, i když žalobce poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost, neboť oznámil osobu řidiče a nelze mu tak přičítat k tíži řidičovu nekomunikaci. Správní orgán mohl požadovat další součinnost žalobce. Žalobce namítl, že správní orgán proti řidiči mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi a měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 silničního zákona pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Odkaz správního orgánu na skutečnost, že pan Y. nemá v České republice povolen žádný druh pobytu, je dle žalobce nerelevantní.

Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudky správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30). Žalobce dále namítl, že i pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení a žalobce měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014-34 ze dne 20. 7. 2015. Žalobce namítl, že žalovaný sice vyhotovil dne 20. 10. 2015 vyrozumění, ve kterém se podávalo, že bude konáno dokazování mimo ústní jednání a žalobce se následně může seznámit s podklady pro rozhodnutí, žalobce ale nebyl předvolán k přítomnosti na provedeném dokazování.

Žalobce se dále neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení sankce, neboť správní orgán neuvedl žádnou konkrétní přitěžující okolnost, na základě které by žalobci nemohla být udělena nejnižší možná sankce ve výši 1 500 Kč. Správní orgán pouze uvedl, že žalobce nesdělil osobu konkrétního řidiče a nemohl tak být potrestán řidič vozidla. Žalobce namítl, že správnímu orgánu byla sdělena osoba řidiče a jeho nepotrestání bylo dáno pouze pasivitou správního orgánu. Ta nemůže být žalobci přičítána k tíži. I kdyby žalobce správnímu orgánu skutečně nesdělil totožnost řidiče (k čemuž v tomto případě nedošlo), nebylo by možné považovat nesdělení řidiče za přitěžující okolnost. Žalobce namítl, že správní orgán udělenou sankci fakticky nijak neodůvodnil (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 154/2002-51, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 9 As 66/2009-46 ze dne 24. 6. 2010 a č. j. 2 Afs 135/2009-97 ze dne 17. 8. 2010).

Žalobce dále napadá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce není za porušení povinností řidiče odpovědný, neboť nedošlo ke zjištění porušení pravidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy

(ust. § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona). Řidič byl změřen zařízením Ramer 7CCD, které nelze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. Strážníkům nic nebránilo v tom, aby vozidlo zastavili a postihli za protiprávní jednání přímo jeho řidiče. Smyslem provádění bezpečnostních opatření, spočívajících v měření rychlosti vozidel, musí být snaha o zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (§ 79a silničního zákona), nikoliv toliko snaha o využití legislativních instrumentů k naplnění obecní pokladny za současné rezignace na potrestání osoby, která zavinila přestupek.

Žalobce dále namítl, že správní orgán nedostatečně popsal místo spáchání přestupku, neboť ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nicméně není přesně specifikováno místo měření vozidla a není přezkoumatelné, zda k měření došlo na území obce, nebo mimo obec, případně v těsné blízkosti dopravní značka IS 12a nebo IS 12 b, neboť místo měření není blíže specifikováno např. číslem popisným a ulice Novoměstská začíná již mimo obec. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2014-39 ze dne 10. 12. 2014, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45 a namítl, že řidič vozidla byl změřen v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/h a řidič vozidla se tak nedopustil přestupku. Pokud se řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 5. 2016 uvedl, že sdělení žalobce o osobě řidiče se nepodařilo ověřit a proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nezačal správní orgán prvního stupně správní řízení o přestupku, věc odložil a následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla. Žalovaný zároveň poukázal na opakovaný výskyt tvrzení o spáchání přestupku panem L. Y. v řízení, ve kterých jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s.r.o. Ve vztahu k námitce rozhodnutí bez nařízení ústního jednání žalovaný opět s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že ústní jednání ve věci nebylo třeba nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky správního řádu a bylo rozhodnuto na základě listinných důkazů, se kterými bylo žalobci umožněno seznámit se, čehož ale žalobce nevyužil. Žalobce před správními orgány a ani před soudem neuvedl žádnou skutečnost, která by ho mohla zbavit objektivní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla. O termínu provedení listinných důkazů byl žalobce informován a podle žalovaného tím došlo k naplnění § 51 odst. 2 správního řádu. Žalovaný poukázal na to, že dle odborné literatury i judikatury nebylo nutno provádět důkaz listinou, která byla součástí správního spisu.

K námitce nezákonnosti uložení sankce uvedl, že přihlédl nejen k nesdělení konkrétního řidiče, ale i k dalším okolnostem, a pokuta tak byla stanovena v souladu se zákonem. K radaru Ramer 7 CCD odkázal žalovaný na stanovisko Policejního prezidia České republiky č. j. PPR-756-2/ČJ-2013-990440 a Stanovisko Ministerstva dopravy č. j. 102/2013-160-OST/4 ze dne 29. 5. 2015 a na skutečnost, že v dokumentaci k přestupku je zachyceno, že režim radaru byl automatizovaný.

K tvrzenému nedostatečnému určení místa spáchání přestupku jasně uvedl, že k měření nemohlo dojít mimo obec, neboť bylo měřeno u křižovatky s ulicí Jamborova směrem z centra obce Žďár nad Sázavou.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

1) Namítané pochybení při zjišťování pachatele přestupku

V případě první žalobní námítky dospěl soud k závěru, že osoba pan L. Y. se přiřadil k dalším osobám, které se ve vazbě na tvrzení společnosti FLEET Control, s.r.o., resp. jejích klientů, staly pachateli řady přestupků na území ČR. Příkladem lze uvést osoby pana K. H. B. nebo pana J. R. B.

Podle § 125f odst. 1 silničního zákona se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 4 silničního zákona Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce na opětovnou výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 5. 2015, č. j. OD/451/15/RS, k podání vysvětlení k zjištěnému přestupku na ulici Novoměstská v obci Žďár nad Sázavou ze dne 8. 4. 2015, v zastoupení společností FLEET Control, s.r.o., podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 1. 6. 2015 sdělil, že v předmětné době měl vozidlo k užívání a zároveň jej řídil pan L. Y., nar. „X“, bytem P. 1, P. 15. U panu Y. zjistil správní orgán prvního stupně, že je na udané adrese neznámý a zároveň, že nemá povolen pobyt na území ČR.

Z uvedených skutkových zjištění vyplývá, že žalobce neposkytl správnímu orgánu prvního stupně dostatečně přesné informace k tomu, aby mohl učinit vůbec první krok ke zjištění pachatele přestupku. Poskytnutím motorového vozidla k užívání další osobě vzniká mezi žalobcem, jako vlastníkem motorového vozidla, a touto třetí osobou soukromoprávní vztah a je pouze a jedině na žalobci, aby si zajistil dostatečně přesné a konkrétní údaje o osobě, které motorové vozidlo zapůjčil. Jestliže žalobce neměl k dispozici z tohoto soukromoprávního vztahu adresu osoby, které motorové vozidlo zapůjčil, na které by bylo lze

tuto osobu obeslat, jako jeden z identifikátorů osoby, které vozidlo zapůjčil, pak samozřejmě musí nést negativní důsledky toho, že se nepodařilo pachatele přestupku ztotožnit. K uvedenému soukromoprávnímu vztahu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, ve věci sp. zn. 3 As 7/2014 tak, že „*Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil - k užívání jiné osobě.*

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech; stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Soud dospěl na základě obsahu správního spisu k závěru, že se bez pochyby jednalo o další předem připravenou a vykonstruovanou procesní taktiku směřující ke zneužití procesního práva s cílem vyhnout se odpovědnosti za správní delikt, plně odpovídající rámci, ve kterém se pohybuje zástupce žalobce. Soud je v případě označení pana Y. jako pachatele přestupku přesvědčen, že se jednalo o účelovou procesní strategii spojenou s cílenými navazujícími procesními obstrukcemi, typickými pro činnost společnosti FLEET Control,

s.r.o., pana P. K. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů at' přestupků, nebo správních deliktů.

Z veřejně dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz) lze zjistit, že tvrzením o spáchání přestupku panem Y. se již zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, uvedl: „*Krajský soud stěžovateli odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 27, objasnil, že cílem zavedení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt bylo, aby určitá protiprávní jednání nezůstala nepotrestána a aby v případě nezjištění totožnosti pachatele přestupku odpovídal provozovatel vozidla. Jak již stěžovatele upozornil krajský soud, bylo jeho povinností podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. již krajským soudem citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. A právě taková situace nastala v případě stěžovatele.“*

Tvrzení o tom, že pachatelem přestupku je pan Y. považuje soud za naprosto nevěrohodné, konečně ani žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem nesnesl žádné další argumenty, natož důkazy, které by toto tvrzení prokazovaly. V řízení před správním orgánem prvního stupně je třeba, aby správní orgán nabyl na základě shromážděných důkazů dostatečně určité přesvědčení, že přestupek byl spáchán tou kterou osobou, a následně aby pro účely projednání přestupku byla tato osoba jasně identifikována a aby byl schopen správní orgán učinit alespoň elementární krok k seznámení obviněného s přestupkem, tedy doručit jí oznámení o tom, že je podezřelý ze spáchání přestupku. V této konkrétní věci žalobce kromě svých tvrzení správnímu orgánu žádné důkazy nepředložil a s ohledem na údaje poskytnuté žalobcem se nepodařilo správnímu orgánu splnit ani elementární krok spočívající v předvolání tvrzeného řidiče k podání vysvětlení. Nemožnost ztotožnit údajného pachatele přestupku v tomto případě jde plně na vrub údajům, které žalobce uvedl správnímu orgánu prvního stupně, a to v situaci, kdy zajištění dostatečně určitých identifikátorů osoby, které žalobce motorové vozidlo zapůjčil, bylo plně v zájmu žalobce a žalobce zároveň, pokud vůbec kdy byl v kontaktu s označenou osobou, mohl být schopen si údaje k identifikaci oznámeného řidiče zajistit. Tvrzené projednání přestupku s opatrovníkem je v souzené věci protismyslné, neboť správní orgán ani nemohl dospět

k podezření, natož k závěru, že přestupek spáchala tvrzená osoba. Zdejší soud proto neshledal uvedenou námitku důvodnou.

II) Povinnost provést ústní jednání

V další žalobní námitce brojil žalobce proti tomu, že správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání. Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a konstatoval k ní následující: *„Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílu mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.*

Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ.

Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. “

Ve zdejší soudem posuzované věci delikt spočíval v porušení povinnosti dodržet maximální povolenou rychlost v obci, přičemž skutek byl doložen fotografiemi a záznamem z automatizovaného měřicího zařízení na místě samém. Skutkově se jednalo o zcela jednoduchý případ. Městský úřad rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z karty vozidla „X“, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku a záznamu o přestupku, který obsahoval údaje z automatizovaného měřicího zařízení a fotografie z místa. Městský úřad vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 13. 4. 2015, č. j. OD/451/15/RS, na kterou po opakované výzvě žalobce reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a doložení plné moci společnosti FLEET Control, s.r.o. Po odložení věci – přestupkového řízení s označeným řidičem správní orgán prvního stupně vydal ve věci příkaz a následně po podání odporu vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (spolu se stanovením lhůty) s tím, že se jedná o možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí (přípis ze dne 17. 8. 2015, č. j. OD/451/15/RS). Žalobce na výzvu nereagoval.

Podle názoru zdejšího soudu jsou listiny založené ve správním spise zcela jasné a plně prokazují skutkový stav zjištěný Policií ČR. Za této situace nebylo třeba provádět další dokazování, zejména v situaci, kdy žalobce ani v řízení před správními orgány (ani před správním orgánem prvního stupně ani před žalovaným) a konečně ani následně před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav (s výjimkou tvrzení o údajném řidiči motorového vozidla) nenavrhoval. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise a soud z uvedených důvodů neshledal žalobní námitku jako důvodnou.

Zdejší soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s porušením povinnosti provádět důkazy pouze za přítomnosti účastníka řízení tak, jak na ni odkazuje žalobce ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57A 51/2014-34.

Aniž by zdejší soud jakkoliv hodnotil právní názor Krajského soudu v Plzni má za to, že obdobnou situací se v řadě rozhodnutí zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že obdobná situace, jako nastala v nyní posuzované věci, není důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Za všechny lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Druhým z důvodů, pro který krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí, bylo neprovedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu. I žalovaný nezpochybnil, že o provedení důkazu touto listinou nebyl do spisu učiněn záznam. Jde tedy bezpochyby o vadu řízení před správním orgánem, ale v přezkoumávané věci tuto vadu Nejvyšší správní soud na rozdíl od soudu krajského nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je totiž nutno přihlídnout k tomu, že není pochyb o tom, že tato listina se ve správním spise nacházela v okamžiku, kdy ve věci proběhlo ústní jednání, v jehož závěru byla obecnému zmocněnci žalobce dána možnost se s kompletním obsahem správního spisu seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Pokud by o provedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče byl proveden záznam v souladu s citovaným ustanovením správního řádu, důkazní situace by se nijak nezměnila. K této otázce se ostatně ve stejném duchu (a dokonce ještě shovívavějším) vyjádřila i doktrína. Ve druhém vydání publikace Správní řád – Komentář (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012) její autor uvádí: „Ustanovení § 53 odst.6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí..... Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení.....Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“. Bez ohledu na citované budou mít v dalším řízení správní orgány vzhledem k postoji žalobce příležitost vyhovět jeho požadavku a důkaz předmětnou listinou ve smyslu § 53 správního řádu provést.“*

Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, že „*Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného*

rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu. Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“

A ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014-35, ve kterém uvedl: „Jestliže dále stěžovatel namítá procesní pochybení při provádění dokazování ve smyslu neprovedení listinného důkazu v souladu se zákonem, nepochybně tím poukazuje na porušení § 53 odst. 6, věty první správního řádu, dle kterého se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (ve vazbě na § 18 odst. 1 správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nahlížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlížení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzího formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí

vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.“

S ohledem na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato část námitky žalobce není důvodná. Ze správního spisu jasně vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stejně tak rozhodnutí žalovaného jsou opřena o listiny, které byly v souladu s § 17 správního řádu založeny do správního spisu a tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, a že žalobce byl zároveň řádně vyzván postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se se spisem. Jsou tedy naplněny podmínky, za kterých lze dle Nejvyššího správního soudu považovat rozhodnutí správního orgánu za zákonné.

III) Nepřezkoumatelnost výše uložené sankce

V otázce přezkoumatelnosti odůvodnění uložené sankce zdejší soud zdůrazňuje, že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování.

Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přitom jasně patrné, které skutečnosti vzal při ukládání sankce v úvahu, a to, závažnost deliktu, způsob jeho spáchání, a dále i okolnosti spáchání přestupku, tedy místo a doba spáchání a naměřenou rychlost. Od hodnocených skutečností se nutně musí odvíjet i hodnocení závažnosti jednání žalobce, neboť jeho správní delikt je pro veřejnost ohrožujícím zprostředkovaně prostřednictvím chování řidiče, jemuž provozovatel motorové vozidlo svěřil a jehož totožnost nezpřístupnil, resp. zpřístupnil nedostatečně. Jednání žalobce je bezpochyby v takovém případě obdobně ohrožující, protože napomáhá pachateli přestupku vyhnout se jeho odpovědnosti, čímž by se fakticky stalo jednání nepostižitelné.

Soud je nadto, jak výše uvedl, naprosto přesvědčen, že argumentace žalobce stran pachatele přestupku je naprosto účelová.

Námitku nedostatečného odůvodnění sankce shledal soud taktéž nedůvodnou.

IV) Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy – měřicí zařízení Ramer 7CCD

Mezi účastníky není sporné, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer 7CCD.

Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za

rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

Z hlediska pozitivního práva žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Lze ale bezpochyby konstatovat, že se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter **automatizovaného technického prostředku** je tak dán **automatizovaným měřením**, které probíhá bez vlivu obsluhy.

Pro posouzení toho, zda se v případě zařízení Ramer 7CCD jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován ad hoc). Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.

V případě jakéhokoli rychloměru pracujícího v automatickém režimu je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při samotném, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie. V daném případě ze správního spisu, konkrétně ze záznamu o měření, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu, z čehož vyplývá, že na změření rychlosti projíždějícího vozidla reg. zn. „X“ aktivně neparticipovala žádná konkrétní osoba.

Podle názoru zdejšího soudu nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umisťovány na rozličných stanovištích, včetně motorových vozidel policie. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.

Skutečnost, na kterou poukazuje žalobce, tedy že předmětný rychloměr je umístěn ve vozidle a policisté proto musí vozidlo zcela správně ustavit, je v dané věci absolutně irelevantní. Stejná argumentace by byla možná k **jakémukoli** rychloměru, protože každý i stacionární rychloměr musí někde nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřící stanoviště. Jinak by za automatizovaný technický prostředek bylo možno ad absurdum považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřící stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není

reálně představitelné. Žalobní námitka opírající se skutkově pouze o způsob uvedení rychloměru do provozu a blíže nespecifikované pochybnosti u ustavení vozidla, ze kterého bylo měření provedeno, nemůže být důvodná.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015-39 jasně konstatoval, že „nepřisvědčil ani námitce týkající se nutnosti vyjasnění, zda policisté při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Stěžovatel totiž v žalobě i kasační stížnosti přistoupil pouze k nadmíru obecným a ničím nepodloženým tvrzením. V žalobě konstatoval, že „nedovolené překročení nejvýše povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno silničním radarovým rychloměrem Ramer 10 C,“ a že „radarový rychloměr lze totiž používat k měření rychlosti pouze za dodržování návodu k obsluze.“ Argumentaci v kasační stížnosti stěžovatel vedl na obdobném stupni obecnosti. Nejvyšší správní soud tak nemohl této zcela obecné námitce vyhovět. V tom se nyní projednávaná věc liší od věci, ve které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 8. února 2012 č. j. 3 As 29/2011-56, jehož se stěžovatel dovolává. Ve věci řešené třetím senátem totiž stěžovatel „fundovaným způsobem zpochybňoval, zda policisté postupovali při měření rychlosti jím řízeného vozidla v souladu s Návodem k obsluze měřícího zařízení“ a vedl spor s žalovaným ohledně některých aspektů konkrétní metody měření rychlosti (metoda měření rychlosti v režimu automatického ukončení měření po ujetí nastavené dráhy). Za takové situace bylo pochopitelně vhodné se blíže zabývat obsahem návodu k obsluze a jeho dodržením. V nyní řešeném případě, kdy stěžovatel vznesl pouze zcela obecné námitky, krajský soud postupoval zcela adekvátně, když uvedl, že se stěžovateli nepodařilo zpochybnit postup policistů a správnost měření.“ Oproti věcem, které Nejvyšší správní soud rozhodoval pod sp. zn. 1 As 45/2013 (rozsudek ze dne 22. 8. 2013) a pod sp. zn. 6 As 65/201 (rozsudek ze dne 17. 6. 2015) v nyní posuzované věci nevznesl žalobce žádné konkrétní námitky, které by zpochybňovaly způsob měření zařízením Ramer 7CCD. Stejně jako ve věci projednávané u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 64/2015 i zde žalobce zůstal ve svých tvrzeních v nejobecnější rovině, ve kterých zpochybňoval pouze technologickou možnost předmětného zařízení měřit rychlost v automatickém režimu, ale konkrétní vady měření nenamítl.

Tvrzení o tom, že z návodu k použití radaru Ramer 7CCD není schopen fungovat bez lidské obsluhy, žalobce nijak nedoložil, když naopak z jím předloženého návodu možnost režimu automatického měření výslovně vyplývá.

Soud uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer 7CCD použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

V) Nedostatečný popis místa spáchání přestupku

Zdejší soud se neztotožnil ani s námitkou, že by místo spáchání skutku nebylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně specifikováno.

Není sporné, že ulice Novoměstská ve směru od centra obce Žďár nad Sázavou zasahuje i mimo obec. Avšak správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí jasně

specifikoval, že ke spáchání deliktního jednání došlo u křižovatky Jamborova ve směru od centra. Je tak zcela nepřipadná judikatura namítaná žalobcem, neboť popis místa spáchání přestupku obsažený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela dostatečný. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou uvedeny tři dostatečné identifikátory, které vylučují zaměnitelnost místa, a to ulice Novoměstská s ulicí Jamborova, a to jejich vzájemná křižovatka, a směrem, odkud se ke křížení obou ulic přestupce přibližoval.

Skutečnost, že ulice Jamborova se nachází v obci Žďár nad Sázavou, jasně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí a žalobce na toto nijak v žalobě nereagoval. Samotné tvrzení o nedostatečnosti určení místa spáchání přestupku opřené pouze o to, že ulice Novoměstská ve směru od centra zasahuje i mimo obec, je zcela nedostatečné. Závěr žalovaného, že ulice Jamborova se nachází v obci Žďár nad Sázavou, považuje soud za nezpochybněný a nesporný. Pokud se ulice Jamborova nachází v obci Žďár nad Sázavou, tak křižovatka obou ulic se nutně musí taktéž nacházet v obci Žďár nad Sázavou.

Pokud byl přestupek spáchán ve směru od centra obce u křižovatky obou ulic, tak má soud za postavené na jisto, že byl přestupek spáchán v obci Žďár nad Sázavou.

Uvedené souvisí i s další částí námitky, tedy že k měření došlo až v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/h, ke které soud konstatuje následující. V průběhu správního řízení nijak žalobce nezpochybňoval místo měření, když jeho jedinou procesní obranou bylo uvedení domnělého řidiče. Nezpochybňoval tedy ani to, že k měření došlo na území obce a v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h.

Podle § 71 odst. 1 písm. c) žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést.

Žalobce v podané žalobě žádné důkazy k prokázání svého tvrzení, že k měření došlo až v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/h, nenavrhнул. Podle názoru zdejšího soudu byl skutkový stav ve správním řízení zjištěn spolehlivě a místo měření nebylo nijak zpochybňováno. I při vědomí si toho, že v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí může žalobce uplatňovat nové skutečnosti, které doposud ve správním řízení neuplatnil, neshledal zdejší soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Své tvrzení žalobce neopírá o žádné důvody, pro které by bylo možno domnívat se, že skutečně byl přestupek spáchán mimo obec Žďár nad Sázavou. Na základě shora uvedeného má soud za nezpochybněné, že křižovatka ulic Novoměstská a Jamborová se nachází na území obce. Žalobce v námitce zpochybňující zařízení Ramer 7CCD jako automatizovaný technický prostředek uvádí, že se jedná o zařízení nainstalované ve vozidle, tedy (implicitně) tvrdí, že k měření došlo z vozidla umístěného u pozemní komunikace. K pozici samotného vozidla ale nic neuvádí. Zároveň žalobce ani nijak

nepředestírá, jak sám došel k závěru, řidič byl změřen v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/h, jestliže on sám motorové vozidlo neřídil.

Tuto část námitky považuje soud proto za účelovou, zcela spekulativní a ničím nepodloženou, a proto i za nedůvodnou.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu